UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

18 päivänä maaliskuuta 2010 *

Asiassa T-94/08,

Centre de coordination Carrefour SNC, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan asianajajat X. Clarebout ja K. Platteau,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehenään J.-P. Keppenne,

vastaajana,

jossa vaaditaan kumoamaan tukiohjelmasta, jonka Belgia on toteuttanut Belgiassa sijaitsevien koordinointikeskusten hyväksi, ja päätöksen 2003/757/EY muuttamisesta 13.11.2007 tehty komission päätös 2008/283/EY (EUVL 2008, L 90, s. 7) siltä osin kuin siinä ei säädetä asianmukaisesta siirtymäajasta,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. E. Martins Ribeiro sekä tuomarit S. Papasavvas (esittelevä tuomari) ja A. Dittrich,

kirjaaja: apulaiskirjaaja B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.7.2009 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Koordinointikeskuksia koskeva Belgian verojärjestelmä, joka poikkeaa yleisesti sovellettavasta verolainsäädännöstä, on otettu käyttöön koordinointikeskusten perustamisesta 30.12.1982 tehdyllä kuninkaan päätöksellä nro 187 (arrêté royal relatif à la création de centres de coordination; Moniteur belge 13.1.1983, s. 502), sellaisena kuin se on useaan otteeseen täydennettynä ja muutettuna.

2 Etujen saaminen tästä järjestelmästä edellyttää, että koordinointikeskukselle on myönnetty etukäteen yksilöllinen lupa kuninkaan päätöksellä. Kyseisen luvan saamiseksi keskuksen on kuuluttava luonteeltaan monikansalliseen konserniin, jonka yhtiöpääoman ja varausten määrä on vähintään miljardi Belgian frangia (BEF) ja

jonka konsolidoidun vuosiliikevaihdon määrä on vähintään 10 miljardia BEF. Ainoastaan tietyt valmistelevat, avustavat tai keskittävät toimet ovat sallittuja, ja rahoi tusalan yritykset on suljettu kyseisen järjestelmän etujen ulkopuolelle. Keskusten on työllistettävä Belgiassa vähintään kymmenen kokopäiväistä työntekijää toiminnan kahden ensimmäisen toimintavuoden päättyessä.

3 Keskukselle myönnetty lupa on voimassa kymmenen vuotta, ja se voidaan uudistaa samaksi ajaksi.

4 Euroopan yhteisöjen komissio tarkasteli koordinointikeskusten verojärjestelmää, kun se otettiin käyttöön. Erityisesti päätöksillä, jotka annettiin tiedoksi 16.5.1984 ja 9.3.1987 päivätyillä kirjeillä, komissio katsoi pääosin, että tällainen järjestelmä, joka perustui koordinointikeskusten tulojen määrittelyyn kiinteämääräisesti, ei sisältänyt tukea.

5 Annettuaan 11.11.1998 tiedonannon valtiontukisääntöjen soveltamisesta yritysten välittömään verotukseen (EYVL C 384, s. 3) komissio ryhtyi tarkastelemaan yleisesti jäsenvaltioiden verolainsäädäntöä valtiontukea koskevien sääntöjen näkökulmasta.

6 Tässä yhteydessä komissio pyysi 12.2.1999 Belgian viranomaisilta joitakin tietoja, jotka koskivat erityisesti koordinointikeskuksiin sovellettavaa järjestelmää. Belgian viranomaiset vastasivat maaliskuussa 1999.

7 Heinäkuussa 2000 komission yksiköt ilmoittivat mainituille viranomaisille, että kyseinen järjestelmä ilmeisesti sisälsi valtiontukea. Komission yksiköt pyysivät [EY 88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) 17 artiklan 2 kohdan mukaisen yhteistoimintamenettelyn aloittamiseksi Belgian viranomaisia esittämään huomautuksensa kuukauden määräajassa.

8 Komissio antoi 11.7.2001 EY 88 artiklan 1 kohdan perusteella neljä aiheellisia toimenpiteitä koskevaa ehdotusta erityisesti koordinointikeskuksiin sovellettavan järjestelmän osalta. Se ehdotti Belgian viranomaisille, että ne hyväksyisivät joukon muutoksia kyseiseen järjestelmään, ja vahvisti samalla, että ennen kyseisten toimenpiteiden hyväksymistä luvan saaneet keskukset voisivat edelleen väliaikaisesti käyttää hyväkseen aikaisempaa järjestelmää 31.12.2005 saakka.

9 Koska Belgian viranomaiset eivät hyväksyneet komission ehdottamia aiheellisia toimenpiteitä, komissio aloitti asetuksen N:o 659/1999 19 artiklan 2 kohdan mukaisesti muodollisen tutkintamenettelyn päätöksellä, joka annettiin tiedoksi 27.2.2002 päivätyllä kirjeellä (EYVL C 147, s. 2). Se kehotti Belgian kuningaskuntaa erityisesti esittämään huomautuksensa ja toimittamaan kaikki tarvittavat tiedot kyseisen toimenpiteen arvioimiseksi. Se kehotti myös kyseistä jäsenvaltiota ja kolmansia, joita asia koski, esittämään huomautuksensa ja toimittamaan kaikki tarvittavat tiedot sen ratkaisemiseksi, oliko tutkittavan järjestelmän edunsaajien hyväksi syntynyt perusteltu luottamus, joka edellytti siirtymätoimenpiteistä määräämistä.

10 Muodollisen tutkintamenettelyn päätteeksi komissio teki 17.2.2003 päätöksen 2003/757/EY valtiontukiohjelmasta, jonka Belgia on toteuttanut Belgiassa sijaitsevien koordinointikeskusten hyväksi (EUVL L 282, s. 25; jäljempänä vuoden 2003 päätös).

11 Vuoden 2003 päätöksen 1 ja 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1 artikla

Belgiassa tällä hetkellä voimassa oleva verojärjestelmä, joka on tarkoitettu [kuninkaan päätöksen nro 187] perusteella luvan saaneiden koordinointikeskusten hyväksi, on yhteismarkkinoille soveltumatonta tukea.

2 artikla

Belgian tulee kumota 1 artiklassa tarkoitettu tukiohjelma tai muuttaa sitä niin, että se soveltuu yhteismarkkinoille.

Belgia ei saa tämän päätöksen tiedoksiantamisen jälkeen enää myöntää kyseisen järjestelmän tai sen osien sisältämää etua uusille edunsaajille, eikä se saa ylläpitää tätä etua nykyisiä lupia pidentämällä.

Ne keskukset, joille lupa on myönnetty ennen 31. joulukuuta 2000, saavat ylläpitää järjestelmää tämän päätöksen tiedoksiantamispäivänä voimassa olevien lupien viimeiseen voimassaolopäivämäärään asti, ja korkeintaan 31. joulukuuta 2010 asti. Toisen kappaleen mukaisesti tämän päätöksen kohteena olevia etuja ei saa enää edes väliaikaisesti myöntää lupaa pidentämällä."

12 Belgian kuningaskunta kääntyi 6.3.2003 lähtien samanaikaisesti sekä komission että neuvoston puoleen, joilta se pyysi, että "tehdään tarpeellinen, jotta koordinointikeskusten, joiden lupa päättyi 17.2.2003 jälkeen, olemassaoloa voitiin jatkaa 31.12.2005 saakka". Tämä pyyntö uusittiin 20.3. ja 26.5.2003 EY 88 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan nojalla.

13 Belgian kuningaskunta ja Forum 187 -niminen yhteenliittymä, johon koordinointikeskukset kuuluvat, nostivat 25. ja 28.4.2003 kanteet, joissa vaadittiin vuoden 2003 päätöksen lykkäämistä ja sen kumoamista kokonaisuudessaan tai osittain (asiat C-182/03 ja T-140/03, josta on tullut asia C-217/03, sekä asiat C-182/03 R ja T-140/03 R, josta on tullut asia C-217/03 R).

14 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti määräsi yhdistetyissä asioissa C-182/03 R ja C-217/03 R, Belgia ja Forum 187 vastaan komissio, 26.6.2003 antamallaan määräyksellä (Kok., s. I-6887; jäljempänä asiassa Forum 187 annettu määräys) vuoden 2003 päätöksen täytäntöönpanoa lykättäväksi siltä osin kuin siinä kielletään Belgian kuningaskuntaa uudistamasta kyseisen päätöksen tiedoksiantohetkellä voimassa olleita koordinointikeskusten lupia.

15 Belgian viranomaiset uudistivat sellaiset koordinointikeskusten luvat, jotka päättyivät 17.2.2003 ja 31.12.2005 välisenä aikana, siihen asiassa Forum 187 annetussa määräyksessä saamansa valtuutuksen mukaisesti. Lukuun ottamatta neljää keskusta, joiden lupa oli uudistettu tarkemmin määrittelemättömäksi ajaksi, kyseiset luvat, kantajana olevan Centre de coordination Carrefour SNC:n lupa mukaan lukien, uudistettiin kaikki ajanjaksoksi, joka päättyi 31.12.2005.

16 Belgian hallituksen tuesta tietyille Belgiaan sijoittautuneille koordinointikeskuksille 16.7.2003 tehdyllä neuvoston päätöksellä 2003/531/EY (EUVL L 184, s. 17), joka tehtiin EY 88 artiklan 2 kohdan nojalla, ”Belgian 31 päivään joulukuuta 2005 saakka myöntämää tukea yrityksille, joille oli – – kuninkaa[n päätöksen nro] 187 nojalla 31 päivänä joulukuuta 2000 myönnetty lupa toimia koordinointikeskuksina ja joiden toimiluvan voimassaoloaika päättyy 17 päivän helmikuuta 2003 ja 31 päivän joulukuuta 2005 välisenä aikana”, pidettiin yhteismarkkinoille soveltuvana. Komissio nosti tästä päätöksestä 24.9.2003 kumoamiskanteen (asia C-399/03).

17 Yhteisöjen tuomioistuin kumosi 22.6.2006 osittain vuoden 2003 päätöksen siltä osin kuin siinä ei säädetä siirtymätoimenpiteistä niiden koordinointikeskusten osalta, joiden luvan uudistamista koskeva hakemus oli vireillä mainitun päätöksen tiedoksiantoajankohtana tai joiden luvan voimassaolo päättyi samaan aikaan kun mainittu päätös annettiin tiedoksi tai pian tämän jälkeen (yhdistetyt asiat C-182/93 ja C-217/03, Belgia ja Forum 187 v. komissio, tuomio 22.6.2006, Kok., s. I-5479; jäljempänä asiassa Forum 187 annettu tuomio). Yhteisöjen tuomioistuin kumosi samana päivänä myös päätöksen 2003/531 asiassa C-399/03, komissio vastaan neuvosto, antamallaan tuomiolla (Kok., s. I-5629).

18 Komissio pyysi 4.7.2006 päivätyllä kirjeellä Belgian viranomaisia toimittamaan sille 20 työpäivän kuluessa eräitä tietoja sen määrittämiseksi, mihin toimenpiteisiin asiassa Forum 187 annetun tuomion johdosta olisi ryhdyttävä.

19 Belgian kuningaskunta antoi 27.12.2006 eri säännöksiä koskevan lain (loi portant des dispositions diverses; Moniteur belge 28.12.2006, s. 75266; jäljempänä vuoden 2006 laki), jonka nojalla kaikkien koordinointikeskusten lupien voimassaoloaikaa voitiin niiden sitä hakiessa pidentää 31.12.2010 saakka tarvittaessa taannehtivasti. Niiden keskusten lisäksi, joiden luvat oli uudistettu asiassa Forum 187 annetun määräyksen johdosta 17.2.2003 ja 31.12.2005 välisenä aikana, vuoden 2006 laissa säädettiin, että tämä pidennysmahdollisuus on myös keskuksilla, joiden luvan voimassaolo päättyy 1.1.2006 ja 31.12.2010 välisenä aikana, ja tarkemmin määrittelemättömällä määrällä keskuksia, joiden luvan voimassaolo on päättynyt viimeistään 31.12.2005, mutta jotka eivät kyseiseen päivään mennessä ole jättäneet luvan uudistamista koskevaa hakemusta. Laista ei annettu komissiolle EY 88 artiklan 3 kohdan mukaista ilmoitusta, mutta sen voimaantulon ehdoksi asetettiin, että komissio vahvistaa, ettei sillä ole kyseisen lain osalta mitään huomauttamista.

20 Useiden muistutusten ja komission kanssa käytyjen kirjeenvaihtojen jälkeen Belgian viranomaiset toimittivat 16.1.2007 komission 4.7.2006 pyytämät tiedot. Ne esittivät lisätarkennuksia 8. ja 16.2.2007 päivätyillä kirjeillä. Komission ja Belgian viranomaisten välillä järjestettiin kolme kokousta 5.2., 15.2. ja 5.3.2007.

21 Komissio ilmoitti 21.3.2007 päivätyllä kirjeellä Belgian viranomaisille päätöksestään jatkaa 27.2.2002 koordinointikeskusjärjestelmän osalta aloitettua muodollista tutkintamenettelyä. Tämä päätös ja asianomaisille osapuolille esitetty kehotus esittää huomautuksensa asianmukaisista siirtymätoimenpiteistä, joista komission olisi asiassa Forum 187 annetun tuomion mukaan pitänyt säätää, julkaistiin 16.5.2007 ilmestyneessä Euroopan unionin virallisessa lehdessä (EUVL C 110, s. 20).

22 Komissio teki 13.11.2007 tämän muodollisen tutkintamenettelyn päätteeksi päätöksen 2008/283/EY tukiohjelmasta, jonka Belgia on toteuttanut Belgiassa sijaitsevien koordinointikeskusten hyväksi, ja vuoden 2003 päätöksen muuttamisesta (EUVL 2008, L 90, s. 7; jäljempänä riidanalainen päätös).

23 Riidanalaisella päätöksellä muutetaan ensinnäkin vuoden 2003 päätöksen 2 artiklaa siten, että koordinointikeskukset, joiden luvan uudistamista koskeva hakemus oli vireillä vuoden 2003 päätöksen tiedoksiantoajankohtana tai joiden luvan voimassaoloaika päättyi samaan aikaan kuin mainittu päätös annettiin tiedoksi tai pian tämän jälkeen eli 18.2.2003 ja 31.12.2005 välisenä aikana, saivat luvan jatkaa kyseisen järjestelmän hyödyntämistä 31.12.2005 saakka ja että niiden luvat oli mahdollista uusia kyseiseen päivämäärään saakka. Niiden neljän keskuksen osalta, joiden lupa oli uudistettu tarkemmin määrittelemättömäksi ajaksi asiassa Forum 187 annetun määräyksen johdosta, riidanalaisessa päätöksessä todetaan, että komission 16.7.2003 antama lehdistötiedote oli saattanut johtaa siihen, että kyseisille keskuksille oli syntynyt perusteltu luottamus siihen, että ne voisivat hyödyntää kyseistä järjestelmää yhteisöjen tuomioistuimen pääasiassa antaman tuomion julistamispäivään saakka. Koska kyseinen tuomio annettiin 22.6.2006 ja koska toimenpide on verotuksellinen, riidanalaisessa päätöksessä laajennetaan luottamuksensuojan periaatteen soveltamisalaa siten, että kyseiset koordinointikeskukset saattoivat hyödyntää edelleen tätä järjestelmää tuomion antamispäivänä meneillään olleen tavanomaisen verokauden loppuun. Riidanalaisessa päätöksessä todetaan lopuksi vuoden 2006 laki yhteismarkkinoille soveltumattomaksi siltä osin kuin sillä pyritään pidentämään koordinointikeskusjärjestelmän voimassaoloa 31.12.2005 jälkeen.

24 Riidanalaisen päätöksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Lisätään [vuoden 2003 päätöksen] 2 artiklaan seuraava teksti:

’Koordinointikeskukset, joiden luvan uudistamista koskeva hakemus on vireillä tämän päätöksen tiedoksiantoajankohtana tai joiden luvan voimassaolo päättyy samaan aikaan kun tämä päätös annettiin tiedoksi tai pian tämän jälkeen eli tiedoksiantoajankohdan ja 31 päivän joulukuuta 2005 välisenä aikana, voivat jatkaa koordinointikeskusjärjestelmän hyödyntämistä 31 päivään joulukuuta 2005.

Kyseisten koordinointikeskusten lupa on mahdollista uusia enintään 31 päivään joulukuuta 2005.'"

25 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Ne neljä Belgiaan sijoittautunutta koordinointikeskusta, joiden lupa on uusittu tarkemmin määrittelemättömäksi ajaksi [asiassa Forum 187 annetun] määräykse[n perusteella] – –, voivat hyödyntää edelleen koordinointikeskusjärjestelmää 22 päivänä kesäkuuta 2006 meneillään olleen tavanomaisen verokauden loppuun."

26 Riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

"[Vuoden 2006 laki] ei sovellu yhteismarkkinoille siltä osin kuin sen säännöksillä pyritään pidentämään uusilla luvan uusimista koskevilla päätöksillä koordinointikeskusjärjestelmän voimassaoloa 31 päivän joulukuuta 2005 jälkeen.

Komissio kehottaa sen vuoksi Belgiaa luopumaan kyseisten [vuoden 2006 lain] säännösten voimaan saattamisesta."

27 Riidanalaisen päätöksen 4 artiklan sanamuoto on puolestaan seuraava:

"Päätöksen 1 artiklaa sovelletaan 18 päivästä helmikuuta 2003."

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

28 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 22.2.2008 toimittamallaan kannekirjelmällä.

29 Kantaja teki samana päivänä jätetyllä erillisellä asiakirjalla nopeutettua menettelyä koskevan pyynnön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 a artiklan nojalla. Komissio esitti 13.3.2008 kyseistä pyyntöä koskevat huomautuksensa asetetun määräajan päätyttyä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja päätti 17.3.2008 liittää nämä huomautukset asiakirja-aineistoon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (kahdeksas jaosto) hylkäsi nopeutettua menettelyä koskevan pyynnön 19.3.2008 tekemällään päätöksellä.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn.

31 Asianosaisten suulliset lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 2.7.2009 pidetyssä istunnossa.

32 Suullisessa käsittelyssä komissiota kehotettiin liittämään asiakirja-aineistoon veronkorotusta koskevan verolainsäädännön mukauttamisesta siinä tapauksessa, että tietyt koordinointikeskukset eivät ole maksaneet ennakkoa tai eivät ole maksaneet sitä riittävästi, 19.12.2008 tehty kuninkaan päätös (arrêté royal adaptant la législation fiscale relative à la majoration en cas d'absence ou d'insuffisance de versement anticipé par certains centres de coordination, Moniteur belge, 30.12.2008, s. 68976) kantajan todettua, ettei sillä ollut tämän osalta mitään huomauttamista. Komissio vastasi tähän pyyntöön ensimmäisen oikeuden tuomioistuimen kirjaamoon 3.7.2009 toimitetulla kirjeellä.

33 Suullinen käsittely päätettiin tämän jälkeen 13.7.2009.

34 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä ei säädetä asianmukaisesta siirtymäajasta

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

35 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta tai hylkää sen perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

36 Komissio väittää tekemättä muodollisesti työjärjestyksen 114 artiklan mukaista oikeudenkäyntiväitettä, että kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että kantajalla ei ole oikeussuojan tarvetta ja että riidanalainen päätös ei koske sitä suoraan. Ensimmäiseksi on tarkasteltava oikeussuojan tarpeen puuttumiseen perustuvaa oikeudenkäyntiväitettä.

Asianosaisten lausumat

37 Komissio huomauttaa, että Belgian viranomaiset ovat asiassa Forum 187 annetun määräyksen johdosta uudistaneet kantajan luvan ainoastaan 31.12.2005 saakka. Kantaja on tämän jälkeen hakenut useaan otteeseen lupansa uudistamista 31.12.2010 saakka Belgian viranomaisten kuitenkaan hyväksymättä hänen hakemuksiaan. Komissio väittää myös, ettei kantajalla ollut kanteen nostamisajankohtana mitään sellaista oikeutta hyötyä kyseisestä järjestelmästä, johon se olisi voinut vedota Belgian viranomaisiin nähden. Sitä vastoin on ilmeistä, että Belgian viranomaiset ovat tarkoituksellisesti rajoittaneet luvan voimassaoloajan päättymään 31.12.2005, joka on riidanalaisessa päätöksessä vahvistetun siirtymäajan päättymispäivä. Komission mukaan Belgian viranomaiset ovat siten vahvistaneet kantajan aseman lopullisesti päätöksellään, jonka mukaan kantajan luvan voimassaoloaika päättyy 31.12.2005, eikä tätä asemaa ole riitautettu Belgian tuomioistuimissa.

38 Riidanalaisella päätöksellä siis vain vahvistetaan komission mukaan kantajan oikeus hyötyä kyseisestä järjestelmästä mainitun luvan voimassaoloajan päättymiseen saakka. Belgian viranomaiset ovat näet ensin tehneet päätöksen päivämäärästä 31.12.2005, ja se on tämän jälkeen vahvistettu riidanalaisella päätöksellä. Riidanalaisessa päätöksessä määritelty siirtymäaika perustuu lisäksi myös siihen, että neljää lukuun ottamatta kaikkia muita keskuksia koskevan luvan voimassaoloajan pidentämisellä tiettyyn päivämäärään saakka (vaikkei asiassa Forum 187 annetussa määräyksessä ollut asetettu mitään päivämäärää) vahvistettiin se, millainen käsitys Belgian viranomaisilla ja koordinointikeskuksilla oli asianmukaisesta siirtymäajasta. Kyseinen päivämäärä merkitsee näet Belgian viranomaisten yhteisöjen viranomaisille ilmoittamaa tavoitetta, kuten päätöksen 2003/531 ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenee.

39 Kantaja on väittänyt, että Belgian viranomaisten tekemä päätös rajoittaa uudistettu voimassaoloaika päättymään 31.12.2005, perustui niiden haluun noudattaa yhteisön oikeuden velvoitteitaan, ja komissio toteaa tästä, että mainitut viranomaiset ovat päättäneet yksipuolisesti rajoittaa kantajan luvan voimassaoloajan päättymään 31.12.2005 ilman, että niiden olisi ollut pakko tehdä näin yhteisön oikeuden mukaan. Asiassa Forum 187 annetulla määräyksellä on näet lykätty vuoden 2003 päätöstä siltä osin kuin sillä kielletään uudistamasta koordinointikeskusten lupia säätämättä näitä uudistamisia koskevasta ajallisesta rajoituksesta. Belgian viranomaiset ovat lisäksi komission mukaan uudistaneet tiettyjä keskuksia koskevat luvat pidemmäksi aikaa kuin mihin niillä oli oikeus tehdä mainitun määräyksen johdosta, vaikka ne ovatkin kieltäytyneet tekemästä näin kantajan osalta.

40 Kantaja on väittänyt, että sillä on Belgian lakia tiukasti sovellettaessa oikeus saada lupansa uudistetuksi kymmeneksi vuodeksi, ja komissio toteaa tästä, että unionin toimielinten tehtävänä ei ole ottaa kantaa Belgian lainsäädännön tulkintaan. Vaikka kantajalla olisi ollut tällainen oikeus, sen olisi kuitenkin komission mukaan pitänyt vedota siihen tuomioistuimessa riitauttamalla lupansa rajoittaminen, mitä se ei ole tehnyt. Se, ettei kannetta ole nostettu, on komission mielestä johtanut siihen, että kantajan luvan ajallinen rajoittaminen on tullut lopulliseksi. Komissio huomauttaa lisäksi, ettei kantaja selitä, miltä osin se, ettei kannetta ole nostettu, on sen väittämällä tavalla merkityksetöntä.

41 Tämän perusteella komissio katsoo, ettei kantajalla ole intressiä saada riidanalaista päätöstä kumotuksi siltä osin kuin siinä ei säädetä asianmukaisesta siirtymäajasta. Kantaja ei komission mukaan vetoa mihinkään olemassa olevaan oikeudelliseen intressiin eikä esitä mitään seikkaa, joka osoittaa, että Belgian viranomaisilla on ollut tarkoitus pidentää sen luvan voimassaoloaikaa 31.12.2005 jälkeen.

42 Kantaja väittää, että sillä on jo syntynyt ja edelleen olemassa oleva henkilökohtainen intressi riitauttaa riidanalainen päätös.

43 Se kiistää aluksi sen, että pelkästään keskukset, joilla oli kanteen nostamisajankohtana lupa, voisivat riitauttaa riidanalaisen päätöksen. Tämän johdosta sillä ei näet olisi mitään mahdollisuutta nostaa kannetta riidanalaisesta päätöksestä. Se katsoo näin ollen, että on merkityksetöntä edellyttää, että jotta kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, kanteen nostamisajankohtana on oltava olemassa virallinen lupa, kun tällainen lupa riippuu riidanalaisessa päätöksessä vahvistetun siirtymäajan määrittelemisestä.

44 Kantaja väittää tämän jälkeen, että oikeus hyödyntää koordinointikeskusjärjestelmää on olemassa. Se kiistää tältä osin yhtäältä, että lupien voimassaoloajan rajoittaminen 31.12.2005 saakka perustuisi siihen, että Belgian viranomaiset ovat hyväksyneet kyseisenä ajankohtana päättyvän siirtymäajan asianmukaisuuden. Tämä rajoittaminen

perustuu näet yksinomaan Belgian velvollisuuteen noudattaa unionin toimielinten päätöksiä ja etenkin vuoden 2003 päätöstä ja asiassa Forum 187 annettua määräystä. Kantajan mukaan sen perusteella, että Belgian viranomaiset ovat noudattaneet edellä mainittua päätöstä ja määräystä, ei voida väittää, ettei sillä ole oikeussuojan tarvetta. Kantaja kiistää toisaalta sen, että kyseinen rajoittaminen olisi Belgian viranomaisten vapaaehtoinen toimi. Se nojautuu tältä osin siihen, että Belgian viranomaiset ovat asiassa Forum 187 annetun tuomion jälkeen kehottaneet asianomaisia keskuksia pyytämään lupansa vahvistamista, sekä vuoden 2006 lain antamiseen ja siihen liittyviin parlamentin valmisteluasiakirjoihin. Vaikka oletetaan, että kyseinen rajoittaminen on vapaaehtoista, kantaja on sitä mieltä, että Belgian viranomaisilla ei ollut siihen oikeutta kuninkaan päätöksen nro 187 perusteella, johon kantaja perustaa luvan kestoa koskevan oikeutensa.

45 Kantaja väittää, että sen oikeussuojan tarve perustuu siihen, että saadaan vahvistus sille, että kyseinen järjestelmä on edelleen voimassa 31.12.2005 jälkeen, ja että Belgian viranomaiset soveltavat kuninkaan päätöstä nro 187. Kantaja väittää tarkemmin sanoen oikeuskäytäntöön viittaamalla, että se voi vedota oikeuksiinsa Belgian veroviranomaisissa ja sillä on oikeus saada kuninkaan päätöksen nro 187 perusteella sen 31.12.2005 päättyvän luvan voimassaoloajan pidennetyksi 31.12.2010 saakka, mikä perustelee sen oikeussuojan tarpeen.

46 Kantaja kiistää lisäksi väitteen, jonka mukaan se ei ole esittänyt seikkoja, jotka osoittavat, että Belgian viranomaisilla on ollut tarkoitus pidentää sen luvan voimassaoloaikaa vuoden 2005 jälkeen. Se katsoo, että mainittujen viranomaisten sille 11.6.2008 lähettämä kirje on tällainen seikka.

47 Kantaja väittää lopuksi, ettei voida tehdä päätelmiä siitä, että Belgian viranomaiset eivät ole vaatineet riidanalaisen päätöksen kumoamista. Sen mukaan käsiteltävänä olevan kanteen tutkittavaksi ottamisen osalta ei ole merkitystä sillä, ettei se ole nostanut kannetta 10.6.2004 tehdystä kuninkaan päätöksestä. Lisäksi niin kauan kuin ei ollut tiedossa, minkä pituinen siirtymäaika on asianmukainen, kaikki Belgian viranomaisia vastaan nostetut kanteet olisivat olleet tehottomia.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

48 Oikeussuojan tarpeen osalta vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostama kumoamiskanne voidaan tutkia vain siltä osin kuin kantajalla on intressi saada riidanalainen toimi kumotuksi. Tällainen intressi edellyttää, että riidanalaisen toimen kumoamisella saattaa sinällään olla oikeudellisia seurauksia ja että kanteen lopputuloksesta voisi näin olla hyötyä sen nostajalle (asia T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg v. komissio, määräys 30.4.2007, Kok., s. II-1195, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Oikeussuojan tarpeen on oltava jo syntynyt ja edelleen olemassa oleva (asia T-138/89, NBV ja NVB v. komissio, tuomio 17.9.1992, Kok., s. II-2181, 33 kohta), ja sitä on arvioitava sinä päivänä, jolloin kanne nostetaan (asia 14/63, Forges de Clabecq v. korkea viranomainen, tuomio 16.12.1963, Kok., s. 719 ja 748 ja asia T-159/98, Torre ym., v. komissio, tuomio 24.4.2001, Kok. H., s. I–A 83 ja II-395, 28 kohta). Sen on kuitenkin oltava olemassa tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen saakka uhalla, että lausunnon antaminen asiassa raukeaa (asia C-362/05 P, Wunenburger v. komissio, tuomio 7.6.2007, Kok., s. I-4333, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Käsiteltävässä asiassa on aluksi huomautettava, että riidanalaisen päätöksen 1 artiklan mukaan, jolla muutetaan vuoden 2003 päätöksen 2 artiklaa, kantaja saattoi jatkaa koordinointikeskusjärjestelmän hyödyntämistä 31.12.2005 saakka.

51 Tämän jälkeen on huomautettava, että Belgian viranomaiset uudistivat asiassa Forum 187 annetun määräyksen jälkeen 10.6.2004 tehdyllä kuninkaan päätöksellä kantajan luvan ajanjaksoksi, joka päättyi 31.12.2005, ja että kantajan Belgian viranomaisille

esittämistä hakemuksista huolimatta se ei saanut mainitulla kuninkaan päätöksellä myönnetyn luvan voimassaoloaikaa pidennetyksi eikä se saanut lupaa uudistetuksi.

52 Tältä osin on todettava, että kantajan luvan voimassaoloajan rajoittamisesta 31.12.2005 saakka päättivät yksin Belgian viranomaiset ilman, että niiden olisi ollut pakko tehdä näin. Asiassa Forum 187 annetulla määräyksellä näet lykättiin vuoden 2003 päätöstä siltä osin kuin kyseisellä päätöksellä kiellettiin uudistamasta koordinointikeskusten lupia, eikä siinä asetettu kyseisten uudistusten kestolle muuta ajallista rajoitusta kuin yhteisöjen tuomioistuimen pääasiassa antaman ratkaisun ajankohta. Kuten kantaja on lisäksi suullisessa käsittelyssä myöntänyt vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, Belgian viranomaiset olisivat voineet uudistaa sen luvan tarkemmin määrittelemättömäksi ajaksi, kuten ne ovatkin tehneet neljän muun keskuksen osalta, vaikka kyseisen uudistamisen vaikutukset eivät asiassa Forum 187 annetun määräyksen mukaan voineet ulottua pidemmälle kuin siihen saakka, kun asiassa Forum 187 annetaan tuomio. Näin ollen on hylättävä ne kantajan väitteet, joiden mukaan se, että Belgian viranomaiset uudistivat sen luvan ainoastaan 31.12.2005 saakka, perustuisi Belgian kuningaskunnan velvollisuuteen noudattaa yhteisön velvoitteitaan, sekä väitteet, joilla kantaja kiistää sen, että kyseinen rajoittaminen olisi Belgian viranomaisten vapaaehtoisesti toteuttama toimi.

53 Edellä olevasta seuraa, että kantajalla ei ole 31.12.2005 jälkeen ollut enää pätevää lupaa Belgian lainsäädännön perusteella eikä se näin ollen voi enää hyötyä pätevästi koordinointikeskusten verojärjestelmästä. Kantaja väittää kuitenkin kanteessaan, että se on hyötynyt edelleen koordinointikeskusten verojärjestelmästä 31.12.2005 jälkeen ja etenkin vuosina 2006 ja 2007. Kantaja on vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen tätä väitettä koskevaan kysymykseen todennut vastauksessaan, että kyseinen väite on ymmärrettävä siten, että se on vuosien 2006 ja 2007 perusteella vaatinut kyseisen järjestelmän soveltamista. Kyseinen vaatiminen on ilmennyt muun muassa siten, että Belgian viranomaisille on tehty pyyntö siitä, että nämä vahvistavat sen koordinointikeskuksen aseman olevan voimassa 31.12.2010 saakka, siten, että veroilmoitukset vuosien 2006 ja 2007 osalta on tehty kyseisen järjestelmän perusteella, ja lopuksi siten, että Belgian veroviranomaisille on jatkuvasti ilmoitettu sen näkemyksestä. Tätä väitettä ja sen perusteluja ei voida kuitenkaan hyväksyä. Sen perusteella, että kantaja on pyytänyt kyseisen järjestelmän soveltamista, ei näet voida katsoa, että kantaja hyötyy edelleen kyseisestä järjestelmästä Belgian oikeuden mukaan.

54 Näin ollen on katsottava, ettei kantaja voi vaatia soveltamaan asiassa Forum 187 annetussa tuomiossa tarkoitettua siirtymäaikaa, joka päättyy riidanalaisessa päätöksessä vahvistetun siirtymäajan jälkeen eli 31.12.2005 jälkeen.

55 Siirtymäajan nimenomaisena tarkoituksena on näet varmistaa siirtyminen tilanteesta toiseen eli tässä tapauksessa tilanteesta, jossa kantaja hyötyy koordinointikeskusten verojärjestelmästä, tilanteeseen, jossa se ei enää hyödy kyseisestä järjestelmästä. Asiassa Forum 187 annetusta tuomiosta (163 kohta) ilmenee siis, että mainitussa tuomiossa kyseessä olleiden keskusten, joihin kantaja kuuluu, oli saatava kohtuullinen siirtymäaika voidakseen sopeutua vuoden 2003 päätöksen seurauksiin.

56 Kun otetaan kuitenkin huomioon se, että kantaja ei enää 31.12.2005 jälkeen ole hyötynyt koordinointikeskusten verojärjestelmästä, sitä koko kyseisen päivämäärän jälkeistä ajanjaksoa, jonka aikana kantaja hyötyisi kyseisestä järjestelmästä, ei voitaisi pitää sellaisena ajanjaksona, jonka tavoitteena on antaa kantajalle mahdollisuus sopeutua, koska kantaja on jo tässä uudessa tilanteessa. Näin ollen siinä tapauksessa, että käsiteltävänä oleva kanne hyväksytään, kantajalle ei voida taannehtivasti myöntää 31.12.2005 jälkeistä siirtymäaikaa, koska tällainen siirtymäaika olisi tarkoitukseton.

57 Se, ettei siinä tapauksessa, että keskuksilla ei ole enää pätevää lupaa, ole mahdollista soveltaa pidempää siirtymäaikaa edes taannehtivasti, ilmenee lisäksi asiassa Forum 187 annetusta määräyksestä. Yhteisöjen tuomioistuimen presidentti katsoi vuoden 2003 päätöksen, jolla kiellettiin uudistamasta tiettyjen keskusten lupia, lykkäämistä koskevan hakemuksen yhteydessä, että jos vaadittua lykkäystä ei myönnetä, pääasiassa kantajille annettava suotuisa päätös ei olisi kovinkaan tehokas siirtymäjärjestelyn osalta, koska mahdolliset rahoitukselliset toimenpiteet eivät ole omiaan palauttamaan koordinointikeskuksia koskevan lainsäädännöllisen kehyksen vakautta taannehtivasti (asiassa Forum 187 annetun määräyksen 146 kohta).

58 Edellä olevasta seuraa, että kun otetaan huomioon kanteen kohde, joka on riidanalaisen päätöksen kumoaminen siltä osin kuin siinä ei säädetä asianmukaisesta siirtymäajasta, mainitun päätöksen kumoamisesta tällä perusteella ei olisi kantajalle mitään hyötyä.

59 Edellä esitettyjä seikkoja ei voida kyseenalaistaa millään kantajan esittämällä väitteellä.

60 Kantaja on väittänyt, että sen intressi perustuu siihen, että saadaan vahvistus sille, että kyseinen järjestelmä on edelleen voimassa 31.12.2005 jälkeen, ja että Belgian viranomaiset soveltavat kuninkaan päätöstä nro 187, tästä on todettava oikeuskäytännöstä tosin ilmenevän, että kantajan oikeussuojan tarve on perusteltu, jos ei voida sulkea pois sitä, että kantaja voisi siinä tapauksessa, että sen kanne hyväksytään, esittää kansallisille viranomaisille tiettyjä vaatimuksia tai ainakin vaatia, että nämä tutkivat sen esittämän vaatimuksen (ks. vastaavasti asia T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie v. komissio, tuomio 22.11.2001, Kok., s. II-3367, 34 ja 38 kohta ja asia T-348/03, Koninklijke Friesland Foods v. komissio, tuomio 12.9.2007, 72 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

61 Aluksi on kuitenkin todettava, että vaikka käsiteltävässä asiassa oletetaan, että kanne hyväksytään, kantaja ei voi esittää Belgian viranomaisissa mitään vaatimusta etenkään sille kuuluvan siirtymäajan osalta, joka on tämän oikeusriidan kohteena. Kuten edellä olevasta ilmenee, Belgian viranomaiset eivät näet voi edes taannehtivasti myöntää kantajalle pidennystä sille myönnettyyn siirtymäaikaan, koska kantaja ei hyödy enää koordinointikeskusten verojärjestelmästä. Tämän jälkeen on huomautettava, ettei yhteisöjen tuomioistuin ole kumonnut asiassa Forum 187 annetussa tuomiossa vuoden 2003 päätöksen säännöksiä, joilla mainittu ohjelma määritellään yhteismarkkinoille soveltumattomaksi tueksi ja joilla Belgian viranomaiset velvoitetaan kumoamaan kyseinen ohjelma tai muuttamaan sitä niin, että se soveltuu yhteismarkkinoille. Kyseiset säännökset ovat siten tuottaneet oikeusvaikutuksia vuoden 2003 päätöksen tekemisestä lähtien, joten Belgian viranomaiset eivät voisi uudistaa kantajan lupaa pelkästään kuninkaan päätöksen nro 187 perusteella. Jos lisäksi

riidanalainen päätös kumotaan, komission olisi tehtävä uusi päätös sellaisen uuden siirtymäajan määrittämiseksi, jota keskuksiin voitaisiin soveltaa, koska unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei kumoamiskanteen yhteydessä ole riidanalaisen päätöksen korvaaminen toisella päätöksellä tai kyseisen päätöksen muuttaminen (asia C-428/98 P, Deutsche Post v. IECC ja komissio, määräys 11.5.2000, Kok., s. I-3061, 28 kohta ja asia T-199/99, Sgaravatti Mediterranea v. komissio, tuomio 26.9.2002, Kok., s. II-3731, 141 kohta).

62 Tämän perusteella on todettava yhtäältä, että kantaja ei voi perustaa oikeussuojan tarvettaan kuninkaan päätöksen nro 187 soveltamiseen 31.12.2005 jälkeen, ja toisaalta ettei sillä ole merkitystä, että Belgian viranomaiset eivät ole pitäneet mahdottomana, etteikö sille voitaisi antaa oikeutta hyötyä kyseisestä järjestelmästä tämän päivämäärän jälkeen.

63 Lisäksi on huomautettava, ettei kantaja voi vedota tuleviin ja epävarmoihin tilanteisiin perustellakseen tarvettaan vaatia riidanalaisen toimen kumoamista (ks. asia T-141/03, Sniace v. komissio, tuomio 14.4.2005, Kok., s. II-1197, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Onkin todettava, että edellä esitetyistä seikoista riippumatta minkään kantajan esittämän todisteen perusteella ei voida osoittaa varmasti, että jos riidanalainen päätös kumotaan, Belgian viranomaiset pidentävät taannehtivasti kantajan luvan voimassaoloaikaa 31.12.2005 jälkeen kuninkaan päätöksen nro 187 perusteella. Tämä ei erityisestikään ilmene niistä kanteen liitteeksi toimitetuista Belgian viranomaisten kirjeistä, joilla vain ilmoitetaan vastaanotetuiksi kantajan kirjeet, eikä siitä kanteen liitteeksi toimitetusta Belgian viranomaisten 11.6.2008 päivätystä kirjeestä, jossa todetaan, että niin kauan kuin käsiteltävänä olevaa kannetta ei ole lopullisesti ratkaistu, Belgian veroviranomaiset eivät sovella veronkorotusta eivätkä muita seuraamuksia tai hallinnollisia sakkoja sen johdosta, että kantajan veroilmoituksessa esitetty pyyntö koordinointikeskusjärjestelmän soveltamisesta on hylätty. Toisin kuin kantaja väittää, näitä seikkoja ei voida pitää todisteina, jotka osoittavat varmuudella ja ehdottomasti, että Belgian viranomaisilla on ollut tarkoitus pidentää sen lupaa 31.12.2005 jälkeen. Se, että Belgian viranomaiset ovat tehneet merkinnän veroluetteloon verovuosien 2006 ja 2007 osalta tavanomaista verojärjestelmää soveltaen, on itse asiassa osoitus vastakkaisesta.

64 Vuoden 2006 laista on todettava, ettei se missään tapauksessa voi oikeuttaa kantajan oikeussuojan tarvetta. Kyseisen lain koordinointikeskusten verojärjestelmää koskevat säännökset eivät näet ole tulleet voimaan. Niiden voimaantulopäivä oli tarkoitus vahvistaa lain 298 §:n mukaan ministerineuvostossa tehdyllä kuninkaan päätöksellä, jota ei ole tehty. Kuten riidanalaisen päätöksen 18 perustelukappaleesta ilmenee, tämä voimaantulo edellytti näet sitä, että Belgian viranomaiset saavat komissiolta vahvistuksen siitä, ettei tällä ole lain osalta mitään huomauttamista. Riidanalaisen päätöksen 3 artiklassa säädetään kuitenkin, että vuoden 2006 laki on yhteismarkkinoille soveltumaton siltä osin kuin sen säännöksillä pyritään pidentämään uusilla luvan uusimista koskevilla päätöksillä koordinointikeskusjärjestelmän voimassaoloa 31.12.2005 jälkeen. Tältä osin on huomautettava, että kuten 19.12.2008 tehdyn kuninkaan päätöksen kuudennesta perustelukappaleesta ilmenee, Belgian viranomaiset ovat ”hyväksyneet [riidanalaisen] päätöksen olla panematta täytäntöön [vuoden 2006 lakia]” siltä osin kuin se koskee koordinointikeskusjärjestelmää ja ilmoittaneet asiasta asianomaisille verovelvollisille. Tästä seuraa, että Belgian viranomaiset eivät aio saattaa kyseistä lakia voimaan. Lisäksi on huomautettava, ettei kantaja nimenomaisesti kiistä riidanalaista päätöstä siltä osin kuin se koskee vuoden 2006 lakia, ja se on suullisessa käsittelyssä vahvistanut, ettei sillä ollut tarvetta vedota mainittuun lakiin.

65 Lopuksi on hylättävä ne kantajan väitteet, joiden mukaan kanteen tutkittavaksi ottaminen ei voi edellyttää sitä, että kantajalla on lupa kanteen nostamisajankohtana, kun tällainen lupa riippuu riidanalaisessa päätöksessä vahvistetun siirtymäajan määrittelemisestä. Kuten edellä olevasta ilmenee, ajankohta, jolloin kantajalla ei enää ollut pätevää lupaa ja jolloin sen oli siis pitänyt toteuttaa mukauttamisen kannalta tarvittavat toimenpiteet, on vahvistettu ensiksi pelkästään Belgian viranomaisten toimesta eikä riidanalaisella päätöksellä. Lisäksi nyt käsiteltävän kanteen tutkittavaksi ottaminen edellyttää sitä, että kantajalla on oikeussuojan tarve eikä sitä, että kantajalla on pätevä lupa, kanteen nostamisajankohtana, vaikka viimeksi mainitulla seikalla voikin olla vaikutusta oikeussuojan tarpeen tutkintaan.

66 Kaiken edellä esitetyn perusteella on katsottava, ettei kantajalla ole oikeussuojan tarvetta.

67 Kanne on näin ollen jätettävä tutkimatta eikä komissio esittämää oikeudenkäyntiväitettä, jonka mukaan päätös ei koske kantajaa suoraan, ole tarpeen tutkia.

Oikeudenkäyntikulut

68 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on esillä olevassa asiassa hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) **Centre de coordination Carrefour SNC velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä maaliskuuta 2010.

Allekirjoitukset